יפי תואר הולך ונעלם

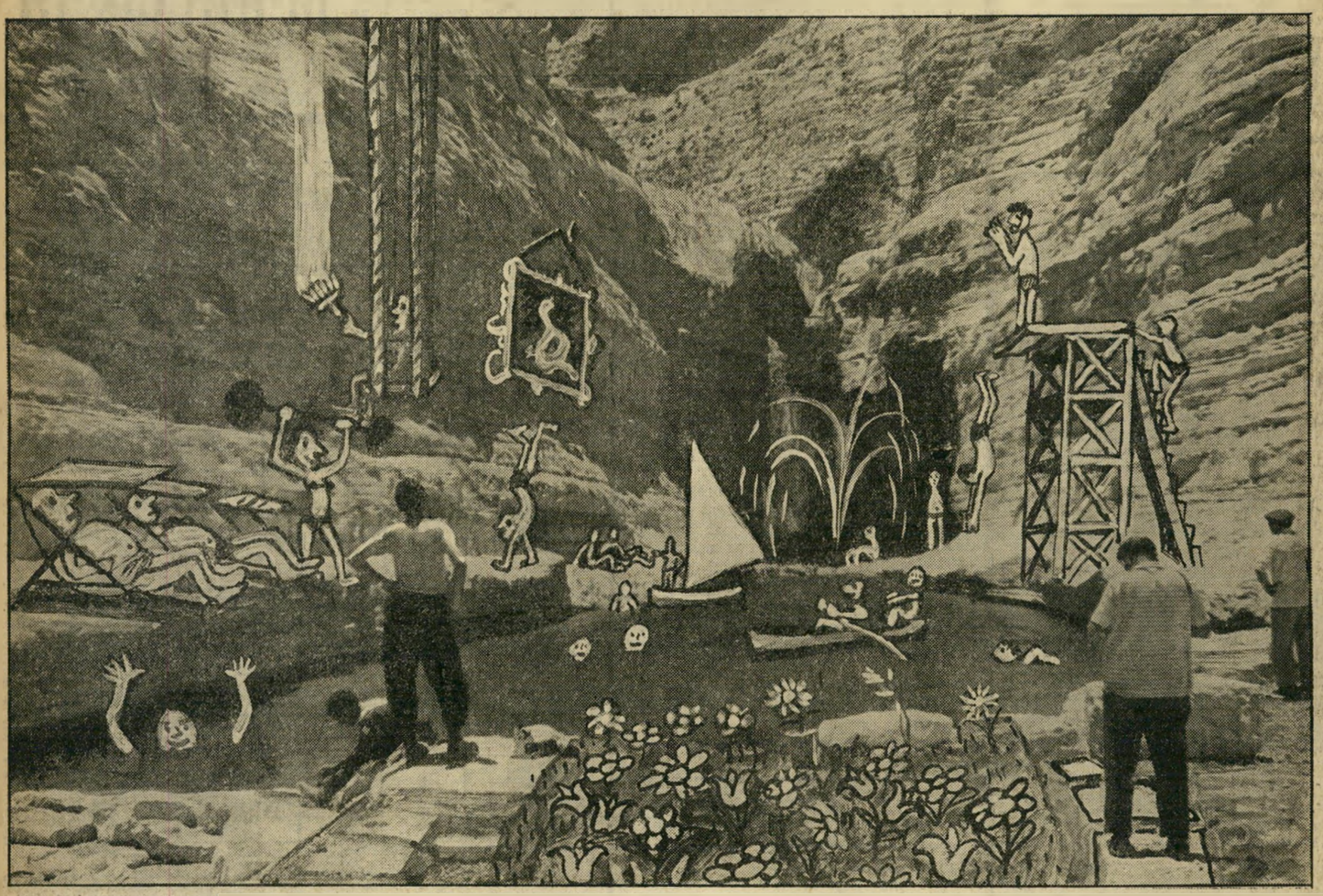

ככה יראה המעיין של עבדת אחרי שיעבור את כל שלבי השיפורים ולפני שהפייד יגמור לסייד את המצוק בצבע תכלת עדין.

מה שבטוח - בטוח

אם שום דבר אינו יכול לעמוד במקום אחד, מדינת־ישראל לא כל שכן. לפי מה שראיתי השבוע, הולכת ארצנו ומשתפרת, ואפילו בלי הרף. כמעט אין עובר יום ללא שיפור חדש ואל תחשבו שכל השיפורים האלה באים מעצמם. שום דבר לא בא מעצמו, תמיד יש איזה כוח יוזם, או כוח דוחף, או מה שנקרא ב־אידיש בשם קטליזטור.

השיפור הכי גדול שראיתי השבוע, הוא השיפור שחל במקום מאוס אחד, שנקרא פעם בשם עין־עבדה והיום נקרא בשם עין־עבדת, על שם שם היין שמייצרים בראשון־לציון. מקום מאוס ומכוער זה שוכן אי־שם בנגב, לא רחוק משדה־בוקר, ליד ה־מידרשה המפוארת שהקימה מפא"י להנצחת דמותו של ראש־הממשלה. זהו מין מעיין קטן, לחוץ ודחוק בין שני צוקים תלולים, שהגישה אליו מובילה בג'ינגל פראי של אשלים, קני־סוף ושאר ירקות, שסתמו את הדרך ובקושי הותירו שביל צר למטיילים. גם זה קוריוז ישראלי טיפוסי, שהמטיילים אין להם כבר לאן ללכת, אלא דוקא לחור נידח זה, שאין בו כלום מלבד מעיין, צמ־חיה עבותה וקצת קופסות שימורים רי־קות, שהשאירו אחריהם מטיילים קודמים. הגיחוך בולט מאוד לעין, כשמשחים את הגועל־נפש הזה אל ההרים הקרחים והיפים מסביב, שהשמש יוקדת על גבם בלהט ברא־שית ולובנם מסנוור את העיניים.

כל זה היה כאמור, פעם. פעם, זאת אומרת עד לפני כמה שבועות, עד אשר החליטה המחלקה לשיפור נוף הארץ לקחת את העניינים בידיים — לשפר את הנוף ולעשות ממנו לנדסקייפ, כמו שראה נציג המחלקה הזאת בזמן ביקורו האחרון ב־יאלסטון־פארק באמריקה. במרץ שאין כ־דוגמתו בשום מחלקה אחרת בממשלה, הבי־או פועלים שעקרו את כל עצי האשל, הסוף ושאר הירקות ופרט לפס צר, לאורך ה־אפיק, השאירו אחריהם רק אדמה חרוכה, לפי מיטב השיטות של האו־א־אס. בתוך ה־אדמה החרוכה הזאת חפרו בורות ולתוך הבורות הכניסו שתילים של עצי־אשל ועוד שתילים.

בינתיים, עד שהשתילים יגדלו ויהיו ל־עצים, הכניסו קצת שיפורים גם למעיין. הבריכה הטבעית מתחת למפל המים, ש־היתה די גדולה בשביל התרבותם של יתו־שים, חיפושיות מים ושפיריות, לא נראתה גדולה למדי בשביל תעשיית התיירות. לכן הוסיפו לה עוד בריכה אחת, גדולה יותר, שנבנתה באמנות כזו, שלא רואים בכלל שזאת בריכה מלאכותית. מי שלא יודע את הסוד, לא יכול להאמין שאת הבריכה הזו עשו בני אדם בעשר אצבעות. את הבריכה המורחבת מילאו במיים שהביאו בטנקרים מבאר־שבע ולשם יביאו דגי־זהב.

אם כבר הזכרתי את דגי־הזהב שעומדים להכניס לשם בקרוב, אסור לי לשכוח גם את שאר התוכניות. אף־על־פי שהמקום כבר משופר מאוד עכשיו, אין זאת אלא הת־חלה. מעין שלב א'. לפי התוכניות של שלב ב' שעומדים להתחיל בהם מייד אחרי שיגמרו להכניס את פחי הזבל החדשים ה־תקועים בתוך האדמה, עומדים לשתול גם פרחים ודשא ולהכניס לתוך הבריכה הגדולה כמה סירות להשכרה וסקי־מיים. את המצוק עצמו עומדים לסייד בצבע תכלת עדין ויש כבר צבעי אחד, שנסע לחוץ־לארץ לקנות שם מברשת גדולה.

אחרי שיכניסו את דגי־הזהב ואת הסירות ויסיידו את המצוק, יתלו עליו תמונה גדולה במסגרת ויביאו כסאות־נוח ובגדי־ים להשכרה וגם מקפצה לאטלטים. בעניין המיזרקה הצבעונית, שעומדים להכניס ל־בריכה הטבעית הקטנה יש קצת חילוקי דעות: חלק מפקידי המחלקה לשיפור נוף הארץ דורשים שצבעי המזרקה יהיו תכלת־לבן עם מגן־דויד באמצע וחלק אחר טוען שצריך לעשות צבעים כמו בדגל האמריקאי, מפני שהתיירים היהודים מארצות־הברית סולדים מאזרחות כפולה.

מזלו של ספר עברי

אם נשארה בי עדיין אמונה בעתידו של הספר העברי, או זה לא בגלל ההנחה של השלושים אחוז ואפילו לא בגלל ההשמצות שאגודת הסופרים העברים משמיצה את אגודת המולי"ם ואגודת המולי"ם משמיצה את אגודת הסופרים העברים. אם נשארה בי עדיין אמונה בעתידו של הספר ה־עברי, אז זה אך ורק בזכותו של ספר שירים קטן ששמו — אביון לפני הניצה — שאפילו לא ראה עדיין אור.

הסיפור על ספר השירים הקטן מתחיל בזה, שלמחזאי נסים אלוני ולצייר יוסל ברגנר יש ידיד משותף ורזה בשם ישראל הר, שכולם קוראים לו הג'ינג'י. יום אחד, כאשר פתח נסים אלוני את הרבעון הספ־רותי קשת, בשביל לראות אם מגיע לו שכר סופרים, נתקל בשיר קטן, שהיה חתום בשם ישראל הר והיתה שם הערה ובהערה היה כתוב, ששיר זה הוא אחד מתוך מחזור של 27 שירים.

מיד מיהר נסים אל יוסל ואמר לו: „מה דעתך על זה שהג'ינג'י כותב שירים?"

„טוב מאוד!" אמר יוסל ברגנר, „וכמה שירים כבר כתב?"

„לפי מה שכתוב בהערה," אמר אלוני, „כתב כבר עשרים ושבעה שירים."

„אם כך," אמר יוסל, „נצטרך להוציא לו את השירים לאור."

„בסדר," ענה אלוני, „אבל בתנאי שתע־שה לו גם את הרישומים!"

הלכו השניים אל הג'ינג'י ובקשו ממנו את השירים, אבל הג'ינג'י לא רצה לתת, מפני שעוד שני מול"ים עמדו אצלו בתור. או התחילו לאיים עליו, שאם לא יתן להם את השירים שלו, לא ירשו לו לגרור או־תם הביתה בשעות המאוחרות של הלילה. נוכח איום זה לא היתה לג'ינג'י ברירה אלא להכנע לסחיטה.

ככה נכנס אל מתחת למכבש הדפוס ספר השירים אביון לפני הניצה ובו לא 27 שירים אלא 37, בהתאם גמור לדברי הפת־גם, האומר ש„אם נותנים לכלב אצבע — הוא רוצה את כל היד". חוץ מהשירים, קבורים באותו ספר גם חמישה רישומים של ברגנר ויותר מאלף לירות כסף מזומן, שאף אחד לא מקוה לקבל אותם בחזרה, מפני שאפילו אם ימכרו את הספר ב־30 אחוז הנחה ובשבוע הספר העברי, לא יקנה אותו איש, מחוץ לחובבי שירה. ואלה כידוע, גורשו כבר מזמן משורות מפא"י.

בה אמר טוסבראהינדי

אשה יפה היא תמיד אשה יפה אפילו כשהיא מכוערת.